

нависоко. Гължбитѣ отъ горчивитѣ кладенци се разхвърчаха на голѣмъ орлякъ и срѣдъ повечето тъмни крила сегизъ-тогизъ се превъртаваше нѣкое и бѣло.

Гжста тълпа гъмжеше вече около кладенеца. Разправяха, викаха, махаха съ ржце — пребледнѣли, изплашени. Софрата на кладенеца не се виждаше, не се виждаше нищо отъ него. Надъ човѣшкитѣ глави се издигаше само зелената китка на върбата, съ увиснали надолу вейки. Лютфи, все повече разтревоженъ, трѣбваше да отговаря ту на едни, ту на други.

Мнозина, особено измежду мжжетѣ, се изредиха да погледнатъ въ кладенеца. Но какво можеха да видятъ? Нищо. Отначало се виждаха иззиданитѣ стени на кладенеца, после ставаше тъмно и нѣкжде дълбоко-дълбоко се виждаше да лъщи едно търкало вода, голѣмо колкото една парà. Туй бѣше всичкото. Отъ Мурада нѣмаше ни поменъ.

Още нѣкое време хората викаха високо, разправяха се, после позамлъкнаха и се поуспокоиха. И какво можеха да направятъ? Трѣбваше най-напредъ да дойде поручикътъ. После да дойде и Кара-Хасанъ, единствениятъ човѣкъ, който чистѣше тия дълбоки кладенци и се решаваше да се спуща въ тѣхъ.

Настрана, изморенъ и отчаянъ, бѣше седналъ Лютфи. „Какво ще стане сега? — мислѣше си той. — Ако се е удавилъ Мурадъ,